

איימוס

נימן ומוישה שותים בירה קרה במחסן צינורות. כל צוות השלחין נמצא שם ומקשיב להם. בעצם, רק עציני הפרא חסר. רץ לרתום קול-טיבטור. מול.

הם התחננו שאכא ומבקשים דרכי להגיד ולספר, כי רק עלי הם סומכים שארע ממש בשפה שלהם ורק אתי הם יכולים לדבר לעניין, אך למן המשפט הראשון הצטערתי שבאתי. לא הייתי מביטח לו ידעתי על מה ידברו. וגם איר. אז אמרתי, די כועס, שאני לא מתחייב להאמינו שאני רק על תקן קלטת:

איימוס היה בשבילם נברן אולטימטיווי. הוא חי בגוש החלוקות הצפוני ונימן טוען לקרדיט הרדי ענק. הם הכירו בו כמקצוען ההישרדות והוא הכיר בהם כטיטני השדה. מכך שהיה מגורל וכסוף פרווה, אמרו שהומלט מהכלאת חפרפרת. פרצוב ושטנץ לא פיקפקו, ולמרות שהדיק הוואולוגי אינו במרכז העניין כאן, עליהם ממש התפלאתי. המפגש האחרון החל בכך ששקעו עם הג'ונדיר מול השטוצר שלו. הם באו לזכר את קווייה ההשקיה והניסו אותו מיוחם, בעיצומו של חיזור האבה. צינור "מאריך" 6 מטר היה שם. איימוס הפר כלליתוחלת שלישי (צינור הוא מלכודת גלילית בעלת שני פתחי מילוט מנוגדים) ונכנס אל קצה הצינור כדי להגיע דרכו בזהבא אל מחילתו. זו היתה שובבות מטומטמת.

קצה הצינור פתח הורם, ובמהירות חובר אל לוע השטוצר.

איימוס, שפמו נהפך לעצבני. הוא לא חיכה לשמוע את טבעת הקצה נופלת על בלט הנעילה וחיש פנה לחזור בשעטה אל הפתח שבו קודם נכנס. מירדע לזרירות אנשיהצוות בחיבור צינורות, תיכנן להגיה בתנופה גדולה, בלי לעצור שם הפעם לגיטויש וזהירות מקובלים. מוחו דיקלם את כלליתוחלת חמש: "בצרה, שכח את כל חוקי התוחלת המחורבנים ופעל בנחישות על פי אינסטינקט בלבד", אך כבר היה מאוחר.

חלון האור העגול ככה באחת כשחצה אותו איימוס בתאוצה, ממש בשנייה שבה נחתם ה"מאריך" אל מחבריהוויית - הפעולה המסיימת בחיבור הקו אל שטוצר המים שלו. הוא נלכד.

חושך מוחלט נפל במנהרת האלומיניום. נשמע קליק הנעילה הסופי.

איימוס נחבט אל מחבריהוויית הנוקשה. מכולכל מחומרת מצבו, שמע מבחוץ את צערי הלוכד תוחכים בארמה היבשה. נימן לא יגלה מי פרצוב שקע בקפה שלו.

מחשבות בחושך מתנהלות בבהלה. גם איימוס, נתבהלו לו תחילה מחשבותיו בחושך, אך אטיאט שב להגיונו הרגיל ורחק מלפניו כל מחשבת שחור ויאושו. הוא ייחלץ מכאן, ידע. הוא יפעל בתושייתו ויינצל כתמידי. תראה אופטימיות, מוחץ מוישה פחית בירה.

אל הפקקו החליט איימוס, שהכיר את הנוהל. הפקק, זאת ידע, תמיד נשאר פתוח, תלוי על הממד טרה האחרונה עד לאחר שישטפו קודם את הקווים. הרי היה בקיא בנהולי ההשקיה ולמד תפקידי כל אבזור וקפיץ, ולא חשב, כמו ניר ועציני, שממטרת פועלות מכוח קסם. כך, בהימוג לו בהלת חור לשנתו הראשונה פתח איימוס, הנברן הרצינוגלי הזה, בריצת חירום.

כעיוור רץ במנהרת הצינור, עיניו מורחבות וכמהות לראות את הילת אור הישע בוקעת מפתח הפקק שבקצה הרוחוק. תוך כדי ריצתו חישב כי שטיפת הקו עלולה, תיאורטית, להתחיל בכל רגע. אם אכן יפתחו את השטוצר ותימלט ה"חיה הרטור בה", נר המים ישיגו ויחבטו בו אנושות. מכאן שעיניו ליו למחר אל הקצה, כדי שסחיפתו במים האלימים תהיה קצרה.

כך רץ ורץ, מבקיע הד התנשפיותיו מהמאמץ והפתח ומחיל כל פסיעה לראות את פתח האור המציל, ובדיקו כשהבטיח לעצמו: בתוך חמישה דיי לוגים יתגלה האור, נחבטה האופטימיות שלו בחבטה מהממת ומכאיבה אל מחסום נוקשה ומאסיווי. זו היתה התנגשות פרועה ועיוורת בפקק.

בניגוד לכל סבירות, לא תלוי היה, כברגיל, על הממטרה האחרונה, אלא נעוץ היה במקומו, חוסם את המוצא האחרון, כאמור: סוף הדרך, מחמלי.

אנרגיית התיקול, שאתאר לי, נספגה כולה במשטח הועיר של זרובותיו הרגיש, והוא כמעט שנהרג מעוצמת מכת הפתע. כאשר מתרכז כאב זה עז ומפתיע אל משטח זה מצומצם ועדין - אוברן הכרה ועשתונות הם בלתי נמנעים. גם סוס ייפול לי מזה. נברן - בוודאי.

בחקי הפקק האכזר, במקום שבו נחבט, הוא שכב מעולף שעה תמימה. אין מידע אם מעולף היה מחד מת הכאב, או מייאוש ותסכול רבץ אינניע. מש לושתם, חיווה מוישה רעה. הכל הוא יודע זה. רק מקץ שעה החל אטיאט להניע את אבריו והיגיו.

העובדות, די בוטות, שבו אליו והזנהרו: חרף מנת שכלו, ניסיונו ותושייתו המדהימה הכניס עצימו, נברן נדיר ומפתח שכמוהו, למלכודת קר השקיה סגור ומוכן להפעלה. מקו כזה לא יימלטו מים לחוצים כ-6 אטמוספירות ואיך יימלט נברן בוגר באורך כפיד בריאה של שטנץ?

השעה, כך העריך, היתה כבר עשר בבוקר. בשש

מתחילים בפתיחות המים. אם עד הערב עוד יהיה שם, ימות בטביעה נוראה. לא היו לו אשליות באשר לרצחנות לחץ המים, אך לא מתוך דכדוך עיין במצבו. ממציא כלליתוחלת 1 עד 7 ידע כי עד סוף היום ייוושע.

הרעיון שעלה במוחו הכואב היה מבריק. איש מצוות השלחין שלנו לא היה עולה על רעיון שכזה, מבטיח גוימן, בטח לא באוגוסט.

איימוס החליט לתקוף את אטמי הגומי בכל ראש מחבר. פעולה כזאת אפשרית, כמוכח, רק בפרקים בהם קצה הצינור נקוע ואינו מחפה על האטם. הוא גישש במעלה הקו, וכבר במחבר השני מצא נקע חמור בקצה הצינור עם גישה די חופשית אל האטם. הוא כירסם ופגע בו קשות, נרכן ותוחב קצה ראש המחורר לעומק הסדק. טעם הגומי היה, בדיוק כמו לנו, מריד. הוא עבד בשקידה, מפנה מרי פעם את שבכי הגומי ברגליו הקרמיות, ופתע ניתר לבו בשמחה: בהתכרסם האטם נגלה סדק אור נוסף תקות ברוחב שלושה מילימטרים. אור לא ראה זה שעות. חייו נראו אפשריים יותר.

פורם, קורע ותוקף כל נקודה רכה, המשיך את גישויו במעלה הקו.

רמת תחווקת הצינורות, רק לידיעתי, גובלת אצלנו ממש בחרפוהו כך שבמחבר הידיעי נסקו תקותיו. שם היה קצה הצינור מעוות, מעוכל ומכר רכס מרוב שהייה בשולי ערימת דשן, טבעת החיבור היתה נחושה ורופפת והאטם נחשף במלוא קוטרו. משהשמדירי בחמת זעם, ראה מיד שבר ענק לעמלו. חריץ ברוחב שמונה מילימטרים נפתח לו. אור רב חדר הפעם, עם ריחות שדה טריים.

ריגוש סמר בשדרתו וכאביו כמו פגו. אמנם אין די בשמונה מילימטרים למילוט נברן בוגר, ורק קצה חוטם ניתן לשרבב בסדק שכזה, אך איימוס חש כי הוא מערער ומפצח את צופן המלכודת, וכי תושייתו שוב תומכת בו, כתמיד.

עוד עמד שם דקות ארוכות להציץ אל השדה החיצון, ורק לאחר ששכר דיו מן המראה והניחר חות, נייער בו הצד המעשי לומר לו כי הזמן אוול ופתרון מוגמר לחילוצו טרם נמצא. בחישוב הזמן מצא כי הטיפול בכל אטם ארך כ-25 דקות. השעה היתה, כנראה, אחת בצהריים, שעה חמה ויוקדת מאין כמותה.

החום נהפך לאיום מן החושך. ריצתו נהפכה להילוך נשרך ולאזה. דופן האלומיניום הוליכה בה צטיינות כל קלורית חום שהפיק הקיץ. בצהרי היום נהפך קו ההשקיה למעין גוף חימום מוארך ויעיל.

אז הבין כי הוא מתייבש והולך. גופו כבר ציית לאט למוחו, ומוחו ציית לאט לצרכיו. קלילותו אבידה ומעין כובד של קרישת חלבון ברקמות פשט באיבריו. יותר משרצה לחיות, צמא היה למים. עתה ראה אפשרות כי בשל מים ימות. אם מחסורו, אם משטפם העז, בשל מים ימות.

במעלה הקו גרר איימוס את גופו הצרוב. עכשיו רק חתר להגיע אל השטוצר שלו, המטפס מהתב-ריג העליון. יש שם מים קרירים!
לא כבר-מול ראה עצמו, שאני אבין, אלא כקוצר פרי תכנון מוקדם. הוא יינצל בשל דפוסי חייו, שאותם תיקן על פי כללי-תוחלת המשתלמים בסוף, ואשר אחד מהם הוא: בנה ביתך בצמוד לש-טוצר מזיל מים. עובדה.

בשעה 2.30 הגיע אל מחבר-הזווית שבתחילת הקו. עתה נזכר כי לכידתו החלה ממש כאן, ואמנם פגש את חותם ריח גופו מזורף שתן שנפלט לו בתיקול הבוקר.

משם כבר שמע את טסטוס דליפת המים שהכיר. דמיונו ננעל על נעימת הדליפה, כל גופו שקק לקראתה. חיש התייצב מול השטוצר, פני הברז אל פני הנברן. בחושך לא ראה דבר, אך זיכרונו צייר במרוק את המנגנון: מוט כוש עשוי פליו, מתוברג בכריכות גדולות, לוחץ ונועל את פיסת ההגפה אל פתח מבוע המים. כשזה מסתובב, מרפה ומורום - ישמור אלוהים! גוימן לקח נשימה עמוקה:

אין לדעת אם נברנים נתקפים חרון וזעם, אך משנוכח איימוס כי נזילת המים שלו מתבזבזת אל מחוץ לצינור וטיפה לא מתחמקת אל תוכו - או אז נתקף הוא בדבר המקביל אצלנו לרגשת חרון וזעם. רעידות חרון עברו בו והוא פירפר מועם. רק את קול המים שמע, קולחים, מטסטסים... רק אלה סיי-גנה לו דופן האלומיניום. הוא חש את קרירותם, נוגעים בליטוף ועדיין לא באים, ניגרים ברוך וממ-זו נמנעים, וכל שנותר לו היה לנשוט את ריחם הקרוב, להאזין לנגינתם המפתה ולבעור בחרון. מחסור נוזלים כבר לא היה לו מה להזיע, או מה להשתין. זואולוג יגיד לי שכבר היה מיובש כמו ברזל-זווית. ומה גוימן יגיד לי? סמרטוט של עכבר. בשלב הזה נראה כי השתגע. דעתו נטרפה עליו. הזיות סיחררו את ראשו הנבון. כאחת מהן החליט כי אם ירכו את כל רצונו לקרן מחשבה חודרת ויתמקד להביט בנקודת צינור אחת הוא יקרח בה חור!

נברן צמא ומשוגע לגמרי כבר היה. ומי לא במ-קומה!

בתום פרק זמן שגם הוא לא ידע לאמוד, הבין איימוס כי גותרה לו פיסת זמן אחרונה לפעול בה, ולו גם פעילות ייאוש, כדי לשוב אל העולם ולהינ-צל. רביצת איך-מעש מול פה הקרפיון של השטוצר לא תמנע את מותו, כך הבין, ומחשבה קודחת לא תקרח לו דבר - התפקה.

רעיון הייאוש האחרון היה מטורף להרהים.

ממצב אבוד לכל נברן אחר, רעיון הייאוש האחר רון, שאקשיב טוב, היה לכרסם אלומיניום שאתאר לי, לכרסם אלומיניום עד זוב דם.

אז חדל לבהות בחושך, דידה במורד הקו עד שבא אל אותו צינור נקוע ופחוס, שבו הצליח קודם ליצור סדק של 8 מילימטרים. גוימן חייב להסביר לי שלא סתם התחרבן שם הכול. לפחות שלושה חדשים נשכח הצינור בתערובת גפרת-אמון, סופר-פוספט ובזק, אשר גרמו בו קורוזיה חריפה. בנקודה בלויה זו התמקדו סיכויי האחרונים.

איימוס העז לכרסם בפאת הסדק. כרסום אלומי-ניום בשיניים חיות אינו דבר של מה בכך, והדבר הסב לנברן כאבים עזים. היה עליו לחשב בקפידה את זווית התקיפה כדי לחסוך בכאב וכדי שלא יש-בור את שיניו בשיכוך שאפתני מדי.

והנה, כפלא מתרחש, הלך ורחב סדק האור. הנבי-רן אכן כירסם מתכת. גופו הסובל ושיניו הנשחקות תבעוהו לחדול מן המעשה החריג, אך התקדמותו הפעימה בו תחושת ניצחון. כאומן מתכת הרחיב את הסדק לחריץ שרוחבו 21 מילימטרים. אמנם באלו לא די לאפשר חמיקה, אך גם גורמים ספק-ניים יודו כי נוצר סדק משמעותי, שהלך ולבש ממ-דים של חור.

היחלצותו הברורה נראתה בהישג יד. עם התפת-חות הסיכוי התפתחה בו סיבולת. מאמציו רוכזו עתה להרחבת החור בחמישה מילימטרים אחרונים. במתינות, במעין שיקול דעת מקצועי, המשיך איי-מוס בשיכוך האלומיניום החולני. יותר מכל נזהר עתה שלא תישבר בפיו שן. לא שאת הכאב ירא, הן כולו כבר היה בכאבים, אלא נזהר מלשבור את כלי-העבודה האחרון שנותר ברשותו.

דם ביצבץ בין סדקי שיניו, חניכיו התרפטו והא-פידו, אך הוא שיבב והלך.

חור גדול, חד שוליים, כורסם בצינור, וכבר יכול היה להוציא מבעדו את כל ראשו החכם עד שנשר-טו אוזניו העדינות. כל שנותר לו היה להרחיב מעט, אולי בשלושה מילימטרים. זמן רב עמד לרשותו עד מועד פתיחת המים. הוא התיר לעצמו הפוגה, שבה דחק את ראשו אל מחוץ לצינור ונשם את השדה אל ריאותיו. שיכוך היה מחרוה. הוא הגיע את ראשו קלות באטמוספירה, בחש בורבובי-תו את החופש, עיפעה עיניו באור ומילט ציוצי-שקיקה.

סדר הפעולות, לאחר שירחיב את הקרח, כבר היה ערוך לו במפורט: תחילה ירחיק את ראשו ו"ידיו", ואחר כך, במאמץ "מרפקים" ושרירי הצד ובהקפדה שלא להישסף בשוליים החדים, יעביר את כל המשך גופו האציל והדווי אל מרחב החופש המוחלט.

כשנזכר בזנב, גיחך. זו היתה באמת בעייתו הא-חרונה.

תקוף מרץ ותקווה שב לשכב בקרע האור, שכמעט ורחב כל צורכו. לבכנו עלץ לקראת רגע השיא. מאבקו החכם השיב לו את חייו. דקה להיחלצותו צילצל בו פעמון החיים.

רק... שאחד טיפש ותחמן, נעץ גוימן עיניו בנייר, מין שמוק שרצה להסתלק הבייתה לאונן, פתח פתאום את המים בשעה חמש, במקום בשש... פעימת הפסקה הייתה, כמו תיבת תווים ריקה. תראה איזה דביל, החווה לי גוימן הנר ראש כל-פי ניר: שוקע לך עם הג'ורדיר, לא שוטף קווים, פותח בחמש במקום בשש - חריין לא קטן.

היה שקט. ניר לא נכנס לוויכוח. אחר כך אמר שהוא לא התכוון, שבכלל לא ידע שהעכבר שלהם שם, ואגב, הוא כבר לא מאונן, מצא חברה, אבל אורקיי, ברבע לשש, אם מתעקשים לדייק, הוא פתח את השטוצר. ומה היה אז?

אז איימוס שמע את שאון המים מריע ועט מכיוון השטוצר. בעתה וייאוש צימתוהו אל רצפת הצינור ובלב נובל אז ידע: אין אלוהים לנברנים במצוקה.

שאון פתיחת המים, כפי שהוא מהדהד מתוך חללו של צינור, הוא שאון גורא ומעורר חיל. רק נפתח במעט הברז, וחיית המים משתחררת. בהיחל-צה היא מייבבת בצרימה, רוטטת רעידות-לחץ בת-דירות נמוכה ואצה באיוושה רמה לגמא 192 מטר מראש השטוצר עד לפסק שבקצה.

במשך חלל הצינור אין לראות את נר המים מסתער בגרגור טורף ובשוליו קצף לבן, אך הוא נזהם בסערה ומפנה מלפניו את האוויר הכלוא, עד שממטרות אחרונות מתחילות להקיש כמשוגעות, חגות ומזוררות מלחץ האוויר הנרחס מפיותיהן. זרם המים רוגש והומה ומשאלתו לכבוש לו את נפח הקו ולנפץ בו את ביסי האוויר.

ואו, משאך הוא נוגע במחסום אביור הפקק, נבנה באחת לחץ שש אטמוספירות, הקו רותע, נמתח בעזיות כסופה מכת חשמל וכל טבעות החיבור נר-רכות.

ממש בשנייה זו, בתזמון אחיד להפליא, עולים
סילוני הממטרות אל על. הקו מופעל.
איך יתאר במלים, שאל גוימן נוגות, את תפילת
הנברן מפסגת התקווה היישר אל תהום ההכרה כי
הכל נגמר ובא לו מוות וודאי. אין לו מלים, שהרי
אף אחד עוד לא היה שם, ממש בתוך הצינור, כשג-
פתחים ומסתערים בו המים. אף אחד!
פרצוב שאל אם הוא רומז בזה שהוא כן היה.
גוימן ענה שהוא חייב עוד בירה.
לו איחרו רק דקה... אך המים הקדימו! וכבר לא

היה איכפת לו דבר.

המום ואפאתי היה. שרידיו רפו, דריכותו אבדה
מייאוש, אפילו לא ניסה, אינסטינקטיווית, להימ-
לט בחור שיצר, בחור המפואר שחסרו בו רק 2 מ'
לימטרים. הוא חדל מלהציץ מן החור, כי ידע שאם
בתוך כך יכו בו המים, גופו ייסחף וראשו ייכרת
משוליו החדים כגיליוטינה. איימוס השלים עם מר-
תו, אך רצה למות שלם. יונקים, כנראה, זו בקשתם
האחרונה האמיתית.

על קוטר רצפת הצינור, פניו לכיוון המים
הבאים, עיניו פעורות בעלטה בלי שיוכל לראות
את תליינו השט ומגרגר מן האופל, חש איימוס את
משב האוויר הנסוג בצינור. לא היה לאן לברות, לא
היה טעם לברות, וכבר לא היתה לו סיבה. הוא חד-
ליט לקפוא על מקומו במחאה גדולה, לא לעשות
דבר, להפקיר נפשו למים לשאתו, כרצונם, אל סר-
פו.

אלא משקברו המים בנהמה גוברת, ניעור בו
כללית וחלת בלתי נשלט, כזה שאינו מניח לנבר-
נים לרבוץ אידיניע ולהמתין למותם בכניעה רופ-
סת. והוא קם, קיבינימט המחאה והחל לדלג
כמטורף בלוט עיניים אל עבר הפסק.
כל אחד היה בוחר בעוד 15 שניות, גם כשהן רק
עוד 15 שניות.

האוויר הנמלט עמו בצינור נשב לצדו כרוח שרב
חמה, שריטות ציפורניו הבלויות נבלעו בנהמת
המים הסוגרים עליו. כך אץ אל מטרה אבודה,
נפשו מרידה קוראת תיגר, והמים דולקים אחריו.
אז השיגוהו. תחילה זינבה בו לשון מים רטובה,
קרה ולוחכת. איימוס התנודד בצינור, איכזר אחיותו
בו, הסתחרר בלי שליטה וכיוון עת הרימו נד המים
ברכות, אספו אל מרכזו, עטפו ונשאו בחיקו המפ-
כה.

מאבקו תם. עתה ידע שניות אחרונות של מרגוע
ועונג. מרוכז ורפה מכל התנגדות הוא הניח לגופו
הרצוף להסתחרר בחזית נד המים הצוננים, טובל
ברכותם, מאוין להמיתים המנחמת, מרחף בהם כר-
צונם ומוחו כבר ריק.

נד המים במרוצו נשאו לפניו, הטיחו בכוח אדיר
אל אכזר הפסק, וכשנבנה באחת לחץ שש אטמוס-
פירות בקו, נמחצה נשמתו עם תרועת הממטרות.

הכל מצפים תמיד למידת הרחמים ולנחמה - אך
עם עובדות אי אפשר להתווכח.

מהברושים הזקנים של המחסן צינורות נשרו
מחטי עלים ואבק כשמוישה זרק לתוכם בושניג
שבור.

כולם החרישו, פרט לשטנץ, שעדיין לא הבין
מאיפה לוקחים את כל הפרטים.

- מהשטח, ענה מוישה בהיגיון אלמנטרי.
בבוקר, כשבאו לסגור את המים, ראו סילון פורץ
מהחור המכורסם בצינור. עד קו הכרמל עלה סילון
המים, וכבר היתה הרגשה מחורבנת.

כשחלצו את הפסק, מצאו בתוכו את הנברן. אין
אסתטיקה בעכבר מת, ואפילו פרוותו כסופה. הוא
רבץ בתוך ערמת שבבי גומי ואלומיניום, נבלתו
שלמה ושלווה. אחר-כך, במעלה הקו, עוד גילו את
האטמים הקרועים, גילו את הצינור עם החור
המושלם ששוליו מבריקים כסכין גילוח ג'ילט.

את הפסק, ובתוכו איימוס נח על מצע השבבים,
הם תלו מעל שולחן הקפה במחסן צינורות שלהם.
הם מוכנים ללכת אתי עכשיו להוכיח ולהראות
לי את הצינור עם החור המבריק.

אמרתי שאני לא שטנץ. אני לא כזה שצריך
לראות כדי להאמין.
והלכתי משם.

תחרות הסיפור הקצר של "הארץ" לשנת תשנ"ז:

נימוקי חבר השופטים לבחירת הסיפור "איימוס" למקום הראשון בתחרות

כה צמא היה – ולסחוט מן המוות את כל מתיקד תו. איימוס מת איפוא מוות יפה, מיתת נשיקה. כך יוצא הקורא מן הסיפור בתחושת פיוס. לאט, לאט, באיפוק רב, אך בעושר של פרטים, צובר סיפורו של הנברן הקטן תנופה וכוח עד שהוא נעשה בסופו של דבר, מכוח אמנות הסיפור שהושקעה בו, למשל על הקיום בכלל, או על קיומו של האדם בפרט, ואולי משל על מאבק ההישרדות של כל בריה הנתונה באותה מלכודת הקרוייה חיים, עד לסוף הלא נמנע. "הכל מצפים תמיד למידת הרחמים והנחמה – אך עם עובדות אי אפשר להתווכח", הוא מעין הלך המפוכח של המחבר מן הסיפור רב-העוצמה שגולל.

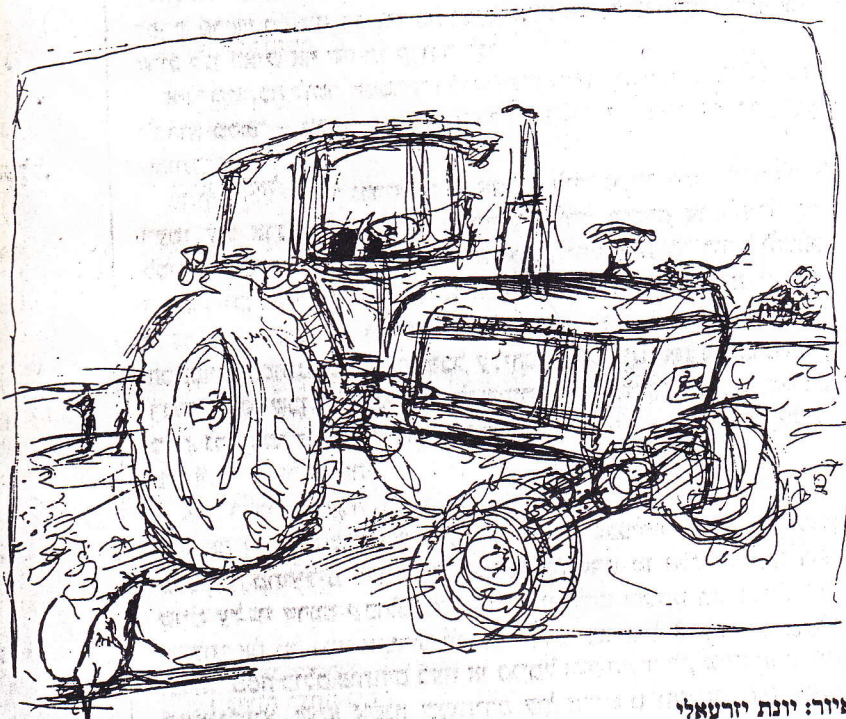
עדה ברודסקי
ראובן מירן
יורם מלצר

איימוס" הוא סיפור על הישרדותו של נברן. כוחו בכך שהוא כופה על הקורא הזדהות עם מאבק של עכבר בלא לתת לו צביון של אלגוריה. הסיפור מסופר בלשון המשלבת עגת חקלאים שעיסוקם בהשקיה, בעברית עשירה, תוססת, וציורית, עברית רוויה אירוניה דקה והומור, המרייקת מאוד במסירת התלבטויותיו של הנברן בכל שלבי המאבק על הישרדותו. איימוס, הנברן הקטן, נלכד בצינור ההשקיה. רק המקרה גרם שנלכד, הלא ידידים ומכרם של החקלאים היה, והם לא חפצו במוותו, ורק המקרה יגרם לכך שלא יוכל להינצל מן המלכודת. אבל בבוא שעתו הוא חרל מן המאבק כדי שלא יאבד אבר מאברי גופו, כדי למות שלם. "יוני קים", מעיר המחבר, "כנראה זו בקשתם האחרונה, האמיתית". כשגורדין ברור, יודע היצור הקטן להתמכר למוות שמביאים עליו המים –

משה יזרעאלי

משה יזרעאלי נולד ב-1944, חבר קיבוץ עין כרמל. "אני בא מתווך המשק, הכלכלה ובמסלול הזה הייתי רכז גידולי כותנה ושלחין אצלנו, שימשי כמרכז משק וכן ניהלתי את מפעל "קליקר עין-כרמל" שנים רבות. בתקופה האחרונה אני עוסק בייעוץ ופיתוח, ומשמש כמנכ"ל רשות ניקוז".

איור: יונת יזרעאלי